

ОХОРОНА природи — це проблема, яка міцно посіла в житті людства місце поряд з проблемою миру на землі. Вона притягує до себе все більшу увагу і все більше прихильників не тому, що сьогодні модно, а тому, що це вкрай необхідно. Ось кілька фактів — судіть самі.

У наші дні на землі кожні 2 секунди вирубується один гектар лісу. Сучасні авіалайнери тільки за один політ спалюють стільки кисню, скільки його протягом року "продувають" 100 гектарів зелених насаджень. Пустелі щорічно поглинають майже 2,5 мільйона гектарів родючих земель. Мільярди тонн мінеральної сировини добувається щорічно із земних надр, а сотні мільйонів тонн забруднювачів викидаються в атмосферу, воду, ґрунт. Більше 750 видів диких тварин перебувають під загрозою зникнення або на грані винищення.

Такі витрати нашого розвитку ведуть не тільки до стрімкого скорочення природних ресурсів, але й до небажаних зрушень екологічної рівноваги, до зростання негативних побічних явищ у природі.

Охорона довкілля — справа всіх і кожного. Цьому вчать у школах, вузах. Про це пишуть в газетах, говорять по радіо, показують по телебаченню. Цьому присвячують хороші книги, натхненні вірші,

музичні твори, художні полотна. А що ж ми — не зовсім розумні діти розумної матінки-природи? Своїм нерозважливим життєвештуванням ми завдаємо їй чимало прикрощів. Ще на початку 50-х років основним джерелом забруднення водного середовища були комунально-побутові та промислові стоки. Згодом свою частку в це

реальна річ.

Рейдові перевірки, проведени екологічною інспекцією разом із депутатами райради, виявили вкрай незадовільний стан сіл Довговоля, Берестівка, Сопачів, Городець, Собіщиці та Більська Воля (в Городці, щоправда, зреагували на зауваження і вже встигли дещо виправити становище).

Природа: стратегія бережливості

зробила й хімізація сільськогосподарського виробництва. Ще пізніше згубний для навколишнього середовища список поповнили катастрофи на зразок Чорнобиля, застосування в зонах воєнних дій нових видів зброї.

Усе це залишає важкі сліди втручання людини в життя природи, спотворює її прекрасне лице. А тим часом природа щедра лише для тих, хто її оберігає. Її обжито, поставлено на службу людині. Вона давно стала частиною промислового й аграрного виробництва, основою основ нашого щоденного буття. Та бракує в нас чуття єдності з нею, і це — не голослівна заява, а цілком

Досить занедбані сміттєзвалища у Володимирці та Рафалівці, за що селищним головам видано відповідні приписи. Найнеохайнішим є сьогодні Сопачів, де сміття буквально складається на околицях і в прилеглому лісовому масиві, а також поблизу новоствореного місця відпочинку місцевих жителів та відпочиваючих з Кузнецовська — прямо поруч з водоймою. І якби село мало вдумливого господаря, можна було б використати і частину тутешнього піщаного кар'єру, і потужну техніку, яка в ньому працює, аби захоронити всю ту масу відходів.

Не таким повинно бути ставлення людини до того

середовища, яке з давніх-давен годувало й обігрівало її, давало притулок, відповідало любов'ю на добро. Завдавати їй шкоди — це те саме, що занедбати власну домівку. Бо довкілля — це той величезний дім, в якому ми всі мешкаємо.

Треба всім знати, що зелені насадження охороняються в державі спеціальним законом і відповідними правилами, які захищають самовільне зрізування дерев (крім яблунь, груш, вишень, слив) без рішення сільської чи селищної ради з обов'язковим погодженням із екологічною інспекцією. Навіть коли ці дерева посаджені самими їх власниками. Що значить порушити ці охоронні акти, на власному досвіді відчули володимирчанка Т., жителі А. з Довговолі, Б. та М. з Городця, Б. з Канонич. Самовільні "вдосконалення" природи обійшлися їм у чималі штрафи.

Здається, настав час, коли ми просто змушені бути зразковими домовласниками, щоб зберегти будівлю природи для своїх дітей і онуків, для тих поколінь, які в майбутньому прийдуть нам на зміну. Без цього не зберегти неповторної краси, що нас оточує і від нас же страждає.

Володимир ПРОКОПЧУК,
державний екоінспектор у
Володимирецькому районі.